

Elianne van Elderen

Er was geen schade, het was een schampschot, geen hartaanval.

I. *'We zijn één jaar uit elkaar geweest.'* Ik vertrouw geen mensen meer die beginnen met tellen op hun pink. Ik kwam vaker bij je langs dan nodig is om de wandelende takken te verschonen. Ik heb al dagen niet gekeken welke mensen er jarig zijn op mijn Facebookkalender omdat ik het te druk heb met vragen of je nog leeft. Ik heb geprobeerd contact te leggen met andere mensen. Ik heb twee datingapps geïnstalleerd om met mensen te praten. Het duurde drie jongens die vroegen waarom ik ze 's nachts maar spraakberichten bleef sturen over de regen, voordat ik inzag dat dit misschien niet de juiste plek was om te zoeken. Er is niemand die op zijn elfde al een oude ziel had volgens een rokende Amerikaan, én waarbij ik foto's mag maken van de sproeten op zijn rug én wiens linkermondhoek als eerst omhoog gaat wanneer hij lacht. Bovendien was er niemand met jouw naam. Vervanging is de beste vorm van kwijtraken.

II. *'We hadden ineens tijd, weet je wel.'* We deden alsof we geen van beide eraan dachten om het gemeenschappelijke e-mailadres dat we hadden, offline te halen. Een van de mogelijkheden van Outlook was dat je kan zien wanneer een gebruiker online is. Als er een groen lampje naast je naam brandde, wist ik dat je er was. Als hij rood was, wist ik dat je waarschijnlijk niet aan mij dacht. Ik bezoek nooit de contactpagina's op websites. We hadden ineens tijd om andere dingen te doen. Ik kocht zeventien goudvissen, niet tegelijk. Ik leerde elke dag de Latijnse naam van een insect, maar dat hield ik niet langer dan één dag vol. Ik maakte drie robotdinosauriërs van mijn kinderen kapot, twee keer kocht ik een nieuwe. Ik kreeg drie blaasontstekingen, jij was er niet om me uit te lachen over mijn angst voor doktoren. Je hebt ineens veel tijd over om na te denken over de vraag of vlooiencircussen echt bestaan en hoe laat je je kinderen naar balletles moet brengen.

III. *'Terwijl ze aardappelen zat te schillen dirigeerde mijn moeder altijd mee met de Carmina Burana. Op mijn tiende werd ik duivenmelker.'* Mijn opa was ook een duivenmelker en hij is nu dood. Het is een sport die bestaat uit het racen met speciaal gefokte duiven in wedstrijdvluchten. De winnaar is de eigenaar van de duif die de afstand tussen losplaats en het duivenhok met de hoogste gemiddelde snelheid afgelegd. In het jaar dat ik je niet zag, deed ik te hard mijn best om je aan het einde te laten zien hoe goed ik het zonder je had gehad.

IV. *'Ik heb de vaatwasser uitgeruimd en gevraagd naar mijn bestaan.'* Ik heb nog niet veel bereikt. Ik heb drie goudvissen eenzaam gemaakt en ze door de wc gespoid en het

performance art genoemd. Ik heb een keer een goudvis in het vakje voor een vaatwastablet gestopt. Ik heb zeven korrels goudvissenvoer opgegeten omdat jij dat ooit wilde, ik filmde het voor je, maar ik durfde het niet naar je te sturen. Ik heb een goudvis proberen te ontleden, ik wilde weten hoe het zat tussen ons. Ik heb een goudvis jouw naam en de overblijfselen van een onderwaterkasteel gegeven. Er is een reden waarom we entreegeld betalen voor ruïnes.

V. *'Ik wilde een tuinhuis bouwen.'* Ik teken fruitvliegjes op de aangeslagen kassen. Wie wil zien hoe ik verga? Of me verplaatst in andere vormen? Hoe de wormen hun wegen uit mij eten? Ik wil niet weten hoe lang het zal duren voordat mijn lichaam hier gevonden wordt.

VI. *'De allermooiste bloemen groeien vlak naast het ravijn.'* Met een caleidoscoop aan mijn rechteroog leer ik welke planten giftig zijn, hoe vaak ik mijn handen moet wassen na een vliegenzwam te hebben aangeraakt, hoe voorzichtig je moet zijn bij het doodmaken van vlinders om hun vleugels intact te houden, hoe snel je een pleister van een wond moet trekken, hoe lang ik moet wachten voordat ik een andere jongen mag zoenen. Ik leerde dat *Coccinella Septempunctata* de Latijnse naam is voor een zevenstippelig lieveheersbeestje en dat God zeven zonden creëerde en zij een stip op hun rug hebben voor elk van hen. Ik tel de grootste sproetjes op je rug wanneer je slaapt en ik vraag me af wanneer een pigmentvlek groot genoeg is om een moedervlek te mogen heten. Alle mensen hebben minstens één litteken dat we de navel noemen. Ik ben geboren met een wond die altijd zichtbaar blijft. Dat ik nog steeds aan je denk, betekent niet altijd dat ik je mis. Maar meestal wel.

VII. *'Er was geen schade, het was een schampschot.'*

Elianne van Elderen (1997) schrijft meestal gedichten en korte verhalen waarbij ze zich laat inspireren door natuurdocumentaires, willekeurige wikipediapagina's en kinderen die hun huisdieren vermoorden. Regelmatig staat ze op (literaire) podia om haar gedichten voor te dragen. Verder won ze in 2017 onder andere de tweede prijs poëzie bij de Interuniversitaire Literaire Prijs en schreef ze in september 2017 een week lang gedichten voor de Instagram van VPRO Dorst.

Deze column is uitgesproken tijdens het Studio Café op zondag 4 maart in Theaters Tilburg. Ieder Studio Café draagt een jonge schrijver een column voor n.a.v. een voorstelling die hij/zij heeft gezien. De columns zijn een initiatief van Theaters Tilburg en Tilt. Tilt moedigt schrijvers aan om zichzelf te ontwikkelen en te presenteren aan het publiek. Schrijvers tonen ons een nieuw perspectief op de wereld om ons heen. Elianne schreef deze column naar aanleiding van de voorstelling *Geloof ons nou maar* van Veldhuis & Kemper.

[Kijk voor meer info op www.tilt.nu.](http://www.tilt.nu)